

Phân tích tác phẩm Đô-Xtôi-Ép-Xki của Xvai-Gơ

Những bài văn hay chủ đề phân tích tác phẩm Đô-Xtôi-Ép-Xki của tác giả X.Xvai-Gơ - Văn mẫu lớp 12.

Đề bài: Em hãy phân tích tác phẩm Đô-Xtôi-Ép-Xki của tác giả X.Xvai-Gơ.

Bài văn mẫu hay nhất phân tích tác phẩm Đô-Xtôi-Ép-Xki

Nhà văn người Áo Xte-phan Xvai-gơ, ngoài những tác phẩm văn học, ông còn có những phác thảo chân dung các nhà văn bậc thầy của thế giới. Qua bản phác thảo của ông, chân dung và phong cách của các nhà văn này hiện lên trong lòng người đọc một cách rõ ràng và gần gũi. Trong số đó có bức chân dung của Đô-xtôi-ép-xki, bức phác thảo cho ta hiểu rõ về số phận của một nhà văn đầy khốn khổ nhưng cũng đầy vinh quang của nước Nga.

Nhắc đến Đô-xtôi-ép-xki, là nhắc đến một thiên tài tâm lý, một nhà nhân văn sâu sắc và là một nghệ sĩ lớn. Ông để lại cho nhân loại những tác phẩm được coi là di sản văn hóa, với câu nói nổi tiếng của ông “Cái đẹp cứu rỗi thế giới” ông đã khẳng định giá trị của nghệ thuật trên con đường nhân đạo hóa đời sống con người. Bài viết của Xvai-gơ phác họa rõ nét chân dung Đô-xtôi-ép-xki và những chân động lớn lao ông đem lại trong thời đại của mình.

Mở đầu là hình ảnh về cuộc sống cùng quẫn, đói nghèo của Đô-xtôi-ép-xki khi ông sống lưu vong ở nước ngoài. Vì có những tư tưởng tự do, dân chủ mà ông đã từng bị Nga hoàng kết án tử hình, sau đó buộc phải sống lưu vong. Cuộc sống của ông khi đó là một cuộc sống leo lét, cô độc và đầy tủi nhục, ông sống như người vô danh, không ai biết đến, không một ai trò chuyện. Cuộc sống của ông tuyệt vọng vì thiếu thốn: ngày ngày chờ đợi ở ngân hàng tờ séc một trăm rúp, trở thành người khách chuyên cần của hiệu cầm đồ. Ông sống trong sự chế nhạo và giễu cợt khi các nhân viên ngân hàng ra mặt chế giễu lão điên nghèo là ông, trong sự chờ đợi vĩnh viễn của ông. Khó có thể nghĩ đó là một cuộc sống bởi vì là sống tại sao lại khổ đến thế, sống mà luôn phải cúi mình nhịn nhục, van xin và than thở “tiếng tuyệt vọng kêu xé ruột”, hơn nữa cuộc sống ấy lại luôn trong tình thế bất an, đầy trắc ẩn khi hoàn cảnh vợ con nheo nhóc, ốm đau và bệnh tật triền miên. Đây đích thực là kiếp đầy đọa chứ không phải cuộc sống, sự đầy đọa ở xứ sở xa lạ, giữa giống người chảy rận, cuộc sống của Đô-xtôi-ép-xki ngọt thở và cùng quẫn như ở trong lao ngục.

Thành quả của sự chịu đựng đớn đau và tuyệt vọng của ông đã mang lại tột đỉnh của vinh quang, mà cội nguồn của vinh quang ấy lại chính là tình yêu tổ quốc. Xvai-gơ đã khẳng định về Đô-xtôi-ép-xki rằng: “Trái tim ông chỉ đập vì nước Nga”, nước Nga chính là tiếng gọi vĩnh cửu của niềm tuyệt vọng trong ông, ông luôn luôn cố gắng và mong mỏi có được ngày trở về đất nước. Ông làm việc suốt đêm trong khi phòng bên cạnh vợ ông đang rên rỉ đau đẻ, lúc bấy giờ, lao động đối với ông chính là sự giải thoát về cả vật chất và tinh thần, giải thoát khỏi số phận lưu đầy và tìm đường quay trở về tổ quốc. Lao động đã đem lại niềm vui và sự vui sướng, mê say cho cuộc đời ông, là rượu ngọt làm ông ngây

Phân tích tác phẩm Đô-Xtôi-Ép-Xki của Xvai-Gơ

ngắt, niềm hân hoan, khoái lạc nhất của ông. Quá trình lao động kiên trì và mãnh liệt ấy đã mang lại một khối lượng tác phẩm văn học đồ sộ của thế kỉ XIX, theo đánh giá của Xvai-gơ, các tác phẩm đó là: *Tội ác và trừng phạt*, *Lũ quỷ người ám*, *Nhật kí của một nhà văn*, *Anh em nhà Ka-ra-ma-dốp* – một cuốn sách nghệ thuật hoàn hảo nhất. Cuối cùng Đô-xtôi-ép-xki được trở về nước Nga khi ông 52 tuổi, sự nghiệp và giá trị các tác phẩm của ông được toàn nước Nga công nhận, ông đã vươn lên và rực sáng ngời ngời.

Tuy nhiên thời khắc Đô-xtôi-ép-xki đón nhận vinh quang qua đi rất nhanh bởi ông cũng nhanh chóng đi về cõi vĩnh hằng. Trên khắp nước Nga, người người đề tiếc thương cho ông, phút đau đớn cảm lạnh lan tỏa thành một làn sóng yêu thương cuồng nhiệt, mọi người lấy đi hết những bông hoa trong lễ tang ông để làm kỉ niệm. Sau đám tang của Đô-xtôi-ép-xki, cách mạng nổ ra, chế độ phong kiến đã đến lúc phải bị xóa bỏ, phải chăng tư tưởng tự do dân chủ và đoàn kết của Đô-xtôi-ép-xki cũng góp phần vào trong cuộc cách mạng ấy.

Qua bài văn của Xvai-gơ chúng ta có cái nhìn sâu sắc và trọn vẹn hơn về một nhà văn vĩ đại, đó là con người không vì những đau khổ mà quên đi tổ quốc của mình, một người mang trong mình trái tim luôn đập vì tổ quốc và vì số phận con người. Tác phẩm và tư tưởng của nhà văn vĩ đại đã đụng chạm tới những vấn đề của con người, của nhân loại và những vấn đề chung mà ai cũng có thể đồng cảm, chia sẻ.

Những bài văn phân tích tác phẩm cho học sinh tham khảo

Bài số 1:

Xtê-phan Xvai-gơ là một nhà văn người Áo, ngoài tác phẩm văn học, ông còn viết những phác thảo chân dung các nhà văn bậc thầy của thế giới. Nhờ sự giới thiệu của ông mà những chân dung và phong cách của các nhà văn này đến với người đọc một cách rõ ràng, gần gũi và thấu đáo. Bức chân dung Đô-xtôi-ép-xki được ông phác thảo, đã cho chúng ta hiểu rõ thêm số phận một nhà văn khốn khổ nhưng cũng đầy vinh quang của nước Nga.

Đô-xtôi-ép-xki là một nghệ sĩ lớn, một nhà tâm lí thiên tài, một nhà nhân văn sâu sắc. Đô-xtôi-ép-xki đã để lại những tác phẩm được coi là di sản văn hoá nhân loại. Câu nói nổi tiếng của ông: "Cái đẹp cứu rỗi thế giới", đã khẳng định giá trị của nghệ thuật trên con đường nhân đạo hoá đời sống con người.

Bài viết của Xvai-gơ đã phác hoạ khá rõ nét chân dung Đô-xtôi-ép-xki và những chấn động lớn lao mà ông đã đem đến cho thời đại mình: Tiếng sấm của sự nổi dậy rền vang.

Phần mở đầu bài viết, Xvai-gơ đã miêu tả cuộc sống cùng quẩn vì đói nghèo của Đô-xtôi-ép-xki ở nước ngoài. Đô-xtôi-ép-xki từng bị Nga hoàng kết án tử hình vì những tư tưởng tự do, dân chủ và sau đó buộc phải sống lưu vong. Đó là một cuộc sống leo lét, cô đơn,

Phân tích tác phẩm Đô-Xtôi-Ép-Xki của Xvai-Gơ

đầy tủi nhục. Một cuộc sống vô danh, không ai biết, không ai trò chuyện: "*Không một nhà văn Đức, Pháp hoặc I-ta-li-a nào nhớ lại là đã gặp ông, đã nói với ông*". Một cuộc sống tuyệt vọng vì thiếu thốn: Ngày lại ngày chờ đợi ở ngân hàng cái tờ séc một trăm rúp; ông đã là người khách chuyên cần của hiệu cầm đồ. Một cuộc sống luôn bị chế nhạo, giễu cợt: Các nhân viên ngân hàng ra mặt chế nhạo lão điên nghèo và sự chờ đợi vĩnh viễn của lão. Một cuộc sống đầy tủi nhục vì phải cúi mình, nhịn nhục, xin xỏ, kêu van, than thở: tiếng kêu tuyệt vọng xé ruột. Một cuộc sống luôn trong tình thế bất trắc: ốm đau, vợ con nheo nhóc, hết tiền,... Những thiếu thốn đã uốn còng lưng ông; những quả chùy của bệnh tật càng giáng thường xuyên hơn xuống cân não ông: nhiều ngày dài ông nằm trong một sự chờ đợi hoàn toàn... Đúng là kiếp sống của kẻ bị đọa đày ở những xứ sở xa lạ, giữa giống người chấy rận. Chỉ bằng một vài nét phác họa, Xvai-gơ đã diễn tả được cuộc sống cùng quẫn của Đô-xtôi-ép-xki giữa một thế giới châu Âu xa lạ, ngột thở như trong một nhà ngục.

Sau tất cả những đòn đau, khốn khổ và tuyệt vọng, Đô-xtôi-ép-xki đã đạt được tột đỉnh của vinh quang. Cội nguồn của sự vinh quang ấy, đầu tiên là vì tình yêu Tổ quốc. Như Xvai-gơ khẳng định: trái tim ông chỉ đập vì nước Nga, nhờ có lao động mà ông sống trong Tổ quốc mình. Ông luôn mong mỗi cố ngày trở về. Nước Nga, đó là tiếng gọi vĩnh cửu của niềm tuyệt vọng của ông.

Tiếp đến là một nỗ lực lao động không cùng trong nỗi thống khổ: Suốt đêm ông làm việc trong khi ở phòng bên vợ ông rên rỉ trong những cơn đau đẻ. Cơn động kinh chập hợm ông; chủ nhà không được trả tiền để dọa gọi cảnh sát,... Nhưng lao động đối với ông là sự giải thoát, giải thoát khỏi những dằn vặt về vật chất, giải thoát khỏi số phận lưu đày, là con đường quay về Tổ quốc, dù trước đây chính vì tác phẩm và những tư tưởng tự do của mình mà ông bị kết án và đọa đày ở nơi xa lạ như thế này. Lao động đã đem lại cho ông niềm vui sướng, mê say: Đó là rượu ngọt làm ông ngây ngất, là niềm hoan lạc lớn lao nhất của ông.

Kết quả của sức lao động kiên trì và mãnh liệt ấy, là một khối lượng tác phẩm văn học lớn, mà theo đánh giá của Xvai-gơ, là những tác phẩm đồ sộ của thế kỉ XIX. Đó là những tác phẩm như: *Tội ác và trừng phạt*, *Thằng ngốc*, *Lũ người quỷ ám*, *Con bạc*, *Nhật kí của một nhà văn*, *Anh em nhà Ka-ra-ma-dốp*,... mà trong đó *Anh em nhà Ka-ra-ma-dốp* là cuốn sách nghệ thuật hoàn hảo nhất.

Đô-xtôi-ép-xki đã được trở về nước Nga năm ông năm mươi hai tuổi. Cuối cùng, sự nghiệp và giá trị của các tác phẩm Đô-xtôi-ép-xki đã được toàn nước Nga công nhận: các sách của ông đã biện hộ cho sự nghiệp của ông; Tuốc-ghê-nhép, Tôn-xtôi (những nhà văn lớn của nước Nga) bị lu mờ. Nước Nga chỉ còn đổ dồn mắt vào ông. Ông đã vươn lên ánh sáng rực rỡ của niềm vinh quang đời đời.

Thắng lợi của ông rực sáng như những tia chớp. Sự đón nhận ông ở nước Nga mới nồng nhiệt làm sao. Trong buổi lễ nhân dịp một trăm năm ngày sinh Pu-skin, Đô-xtôi-ép-xki đã

Phân tích tác phẩm Đô-Xtôi-Ép-Xki của Xvai-Gơ

phát biểu những lời như sấm sét, báo trước sứ mệnh thiêng liêng của sự tổng hoà giải của nước Nga. Những lời tiên đoán ấy được đám đông đón nhận nồng nhiệt, hừng khởi và kích động: đám đông quỳ xuống; căn phòng rung lên sự bùng nổ hoan hỉ; các bà hôn bàn tay ông, một sinh viên ngắt xiut dưới chân ông; tất cả những diễn giả khác từ chối không nói nữa.

Để nói về niềm vinh quang của Đô-xtôi-ép-xki khi được nước Nga đón nhận, Xvai-gơ sử dụng một loạt các điển tích tôn giáo, nhằm thiêng liêng hoá sứ mệnh và niềm vinh quang của Đô-xtôi-ép-xki: Đức Chúa Trời quay nhìn về phía Gióp (một người chịu nhiều bất hạnh nhưng cuối cùng đã được Chúa ban phúc lành); Đức Chúa Trời ném cho ông một tia chớp, soi sáng một cỗ xe rực lửa để đưa các tông đồ (người giúp việc của Chúa) vào cõi vĩnh hằng; vòng hào quang chói lọi bao quanh cái đầu của người bị hành khổ này. Hình ảnh hạt đã gieo xuống, mùa gặt là vô tận. Thậm chí, buổi nói chuyện của Đô-xtôi-ép-xki cũng hết như buổi thuyết giáo của một nhà truyền giáo vĩ đại: Trong niềm ngất ngây của quý dữ, ông vung lời như sấm sét; Như bị hạ gục, đám đông quỳ xuống,... Niềm vinh quang mà Đô-xtôi-ép-xki được đón nhận chính là vì các tác phẩm của ông đã tạo hình được thế giới tinh thần của chúng ta - con người.

Giây phút Đô-xtôi-ép-xki được chào đón và ngưỡng mộ cũng qua đi rất nhanh bởi ông đã nhanh chóng đi về nơi vĩnh hằng. Điều đó đã được Xvai-gơ gọi một cách trang trọng, đầy hình ảnh: một phút ánh sáng rực rỡ để chứng tỏ rằng sứ mệnh đã hoàn thành, tác phẩm đã thắng lợi; rồi khi quả đã được cứu thoát, vỏ khô rụng xuống.

Khắp nước Nga, người người đều tiếc thương ông: Một cơn run rẩy lay động toàn nước Nga; một phút đau đớn câm lặng, từ các thành phố xa xôi nhất, các đoàn đại biểu kéo đến để viếng ông; một làn sóng yêu thương cuồng nhiệt dâng lên từ mọi nơi của thành phố ngàn tháp chuông. Mọi người lấy đi hết các bông hoa trong tang lễ ông để làm kỉ niệm.

Đám tang của Đô-xtôi-ép-xki được tiến hành trọng thể. Chính tại đám tang, trong một tiếng đồng hồ, giấc mơ thiêng liêng của Đô-xtôi-ép-xki đã được thực hiện: sự đoàn kết của tất cả những người Nga. Đi sau quan tài ông là đủ mọi tầng lớp: các vương tôn trẻ, các giáo trưởng, công nhân, sinh viên, sĩ quan, người hầu và người hành khất. Dù theo đảng phái, tôn giáo, chính kiến gì đi nữa, nhưng họ đều gắn kết với nhau trong sự yêu thương và cảm phục con người đã suốt đời vì nước Nga, đã vẽ nên bộ mặt tinh thần Nga, đã đề cao tư tưởng tự do, dân chủ và đoàn kết, với mong muốn nước Nga của thế kỉ XIX thoát khỏi đói nghèo, bần cùng và lạc hậu. Đây chính là sự hoà giải của cả đất nước, dù trong chốc lát.

Chính vì vậy mà sau đám tang Đô-xtôi-ép-xki, cách mạng đã nổ ra: chế độ phong kiến đến lúc phải xoá bỏ. Tiếng sấm của sự nổi dậy rền vang: Nga hoàng bị ám sát. Con đường bão của cách mạng Nga đang đến. Phải chăng, tư tưởng tự do, dân chủ và đoàn kết của Đô-xtôi-ép-xki cũng góp phần vào cuộc cách mạng ấy?

Phân tích tác phẩm Đô-Xtôi-Ép-Xki của Xvai-Gơ

Một loạt hình ảnh: tiếng sấm rền vang, những tia chớp báo thù rạch dọc ngang khắp đất nước, cơn dông bão dữ dội,... đã khắc hoạ một cách trọn vẹn và ấn tượng những chấn động lớn lao mà Đô-xtôi-ép-xki đã đem lại cho thời đại mình.

Qua bài viết của Xvai-gơ, chúng ta hiểu được thế nào là một nhà văn vĩ đại. Đó là con người mà cuộc sống có thể khổ đau đến cùng cực, nhưng trái tim vẫn luôn đập vì Tổ quốc mình, vì số phận con người, và có những tác phẩm nghệ thuật có khả năng đoàn kết, tập hợp được mọi người dù chính kiến và tư tưởng có khác nhau, thậm chí mâu thuẫn. Có nghĩa là, tác phẩm và tư tưởng của nhà văn đó phải đụng chạm được đến những vấn đề của con người, của nhân loại, những vấn đề chung mà ai cũng có thể đồng cảm và chia sẻ.